

— (Priloga Vrtcu.) —

Št. 12. Ljubljana, dné 1. decembra 1907. XV. tečaj.

Opolnoči.

Mlada se mamica prebudi,
pomane si zaspane oči.

Vsa soba kakor razžarjena je,
kot v lepo kapelo prestvarjena je.

Pomane si mamica trudne oči
o pozni uri, opolnoči.

Glej, angelj iz neba se spušča zlat
nad dete se sklonil je duh krilat —

In detetu, glej, peruti vzrastó
dva angelja vsplujeta spet pod nebo ...

Pomane zaspane si mati oči
v zibelki ji mrtvo dete leži ...

I. Mohorov.

Deklica s tamburico.

Mladinska igra s petjem v treh dejanjih.

(Silvin Sardenko.)

OSEBE:

Milica, } grajski hčeri.
Ružica, }
Štefanija, } deklici iz grajske
Vera, } pristave.
Jelica, gozdarjeva hčerka.
Anica, služkinja.

Lucinka, popotna deklica s
tamburico.
Maruška, } tujki.
Siluška, }
Druge deklice iz vasi.

Godi se v grajskem gozdu. — Čas sedanji.

I. dejanje.

Smrekov gozdtč Sredi večje drevo; pod
njim gosto mahovje. Semtertam blesti kak
sneg.

I. prizor.

Maruška in Siluška.
(Oprezni, skoraj plašni.)

Siluška. (V roki skrinjico z zla-
timi robovi.)

Poglej, Maruška, spet,
če sva na varnem že?

Maruška.

Nikogar več nikjer!
Siluška, varni sva.

Siluška.

In vendar! Zdi se mi,
da šepeta nekdo ...

Maruška.

Le veter šelesti
po drevju z vejami

Siluška.

Pa veš, če naji ni
opazil preje kdo?

Maruška.

Ko ti si v sobi stala,
jaz zrla sem pod oknom,

da ti zakličem: Pusti!
ko bi se bližal kdo,

Siluška.

Pa ni nikogar bilo?

Maruška.

Le neka deklica
— sirota kakor medve —
s tamburico na rami
prišla je proti gradu
zabrenkat kako pesem,
poprosit majhen dar.

Siluška.

Ta torej ve?

Maruška.

Ne ve!

Siluška.

Oh! da je morala
prikazat se na dvor
in ravno tisti čas.

Maruška.

Še bolje bo za naji:
Na gradu bodo njo
prijeli za tatico.

Siluška.

Nemara, da bo res?
Poglejva v skrinjico!
(Jo odpreta.)

Maruška.

Jej! Jej! Veržica
od samega zlata.

Siluška.

In dve zapestnici
od samega srebra.

Maruška.

Svetinji drobni dve —
in dva uhana — joj!

Siluška.

Nikar ne vpij, nikar!

Maruška.

To bo zlatar vesel!

Siluška.

Pogovor slišim . . . Čuj!

Maruška.

Zakriva skrinjico
pod mah! (Jo skrijeta.)

Siluška.

Steciva
za par trenutkov proč!

2. prizor.

Milica in Anica (s sekirico).

Milica.

Posekaj, Anica,
Najzaljšo! . . . Tisto tam!

*Anica (zapoje pesem po napevu:
„Gozdič je že zelen“).*

Povejte, smreke ve,
katera izmed vas
bčično drevesce
postane pri nas?

Anica (poje in seka).

Svetila se bo vsa
od samih biserov,
od zlatih oréhov
od zlatih trakóv.

Otroci rajali
ji bodo kroginkrog,
angelci godli,
poslušal pa Bog.

3. prizor.

Prejšnji in Ružica.

Ružica.

Ne pojta več! Nesreča!

Milica.

Nesreča? Kje?

Ružica.

Doma!

Milica.

Govori vendar: kakšna!?

Ružica.

Iz sobe, Milica,
izginila je tvoja
predraga skrinjica.

Milica.

In vsi spominki moji
izginili so z njo?

Anica.

Kdo bil je tat?

Ružica.

Kdo ve?

Milica.

Ne more daleč biti.
Hitiva, Ružica,
nemara zaslediva
tatu in skrinjico.

Anica.

A smreka, Milica?

Milica.

Kar hočeš, stori z njo.

Ružica.

Ponesi jo domov!

4. prizor.

Anica.

Anica.

Ti blaga Milica,
da morali so ti
odnesti skrinjico.
A meni srebrnin,
ne vzamejo zlatnin.
Edini moj spomin
v globokem srcu skrit,
samó Bogu očit:
spomin na mamico —
na rajno mamico. (Obsekava
smrečico.)

5. prizor.

Anica in deklica s tamburico.

Deklica (prijazno).

Dekletce, dober dan!

Anica (zase).

A zate vsaj ne bo.
Tatica morda?
(k deklici) Stoj!
Odkod in kam?

Deklica.

Od sela pa do sela
za kruhom venomer.

Anica.

Pa sama?

Deklica. Z otcem svojim

potujem dan za dnem.
A davi, veš, je truden
ostal v sosednji vasi;
jaz šla sem skozi vas
darov nabirat.

Anica. Kaži!

Kaj si darov nabrala?
Odveži culico.

Deklica (odvezava).

Par skorij suhih, glej!
Pač zame! A za otca?
Pretrde bodo zanj.

Anica.

Intamkaj? (pokaže proti žepu.)

Deklica. Sam drobiž
takó drobán, da ne bi
izmenjal krone bele.

Anica.

Nič drugega?

Deklica. Ne več!

Ne veš, da je sirota
z drobtino zadovoljna?

6. prizor.

Prejšnji in Jelica.

Jelica.

Le primi jo tatico!

Anica.

Nemara vendar ni
sirota še tatica?

Deklica.

Sirota pač! Tatica
pa nisem jaz nikdar.

Jelica.

Da! Ti si, ravno ti!
Saj sem te videla:
Od grada sem po vrtu
po našem si hitela.

Deklica.

Hitela sem k očetu.

Anica.

Le tiho!

Jelica.

Tisti čas
prisopla Ružica
iz gráda k nam je pravil
o žalostni tatvini.
Tatica pa si — ti!

Deklica.

Le kar so izprosile,
hvaležno so sprejele
uboge roke moje —
nikoli drugega.

Jelica.

In skrinjico si tudi
seveda izprosilá?

Anica.

Te nima več pri sebi.

Deklica.

O skrinjici ne vem
ničesar o nobeni.

Jelica.

Le molči! Jaz pa vem;
Tatice ste hinavske!
Ti skrila si jo nekam;
in delaš se nevedno,
nedolžno kakor jagnje.
Le molči! Jaz poznam
tatinske vas hinavke

Anica.

Kam si jo skrila? Reci!

Deklica.

Nikamor, ah, nikamor!
Jaz grem k očetu...

Jelica.

Ne! Ne pojdeš preje z mesta,
da nama razodeneš;
kje skrinjica leži?

Deklica.

Ne vem! Kako naj vem!?

Jelica.

Le čakaj!

(k Anici) Anica,
poberi srobot tam.
Tako smo včasih sušje,
a danes bomo tebe
zvezali, suha veja.

Anica (pobere srobot).

Priveživa jo semkaj —
in pohitiva v selo
povedat vse. Nemara
tačas se spomni: kam je
poskrila skrinjico?

Deklica.

Moj Bog! Nikar! Nikar!
Pustita me k očetu! (Zaihti).
(Zastor pade.)

II. dejanje.

Kakor preje. Pri srednjem drevesu sloni
deklica že privezana. Tamburica visi
poleg nje na veji.

1. prizor.

Deklica (sama).

Deklica.

Od trudne žalosti
oči zaprla sem
in v sanjah angela
vesela zrla sem.
Odvezal me lahnó
od debela vitkega
in rešil me ljubó
trpljenja bridkega.
Na glavi diadem,
na prsih jasen križ,
a v roki lilijo —
in šla sva v paradiž.
Oddaleč klicala
Marija iz nebes:
Lucinka, blagor ti! — — —
Ah! Lepe sanje res!

2. prizor.

Prejšnja, Maruška in Siluška.

Maruška.

Ni varno vzeti še!
Glej! ravno tam sloni
deklè.

Siluška. Privezano.

Deklica.

Rešita me! Rešita!
Trdó so me zvezali.

Maruška.

A kdo?

Lucinka.

Dve deklici.

Siluška.

Zakaj?

Lucinka.

Prav po nedolžnem.

Maruška.

Le kanja golobico
ugrabi po nedolžnem.
Za káko sta te krivdo
zvezali deklici?

Lucinka.

Sta rekli, da sem neko
ukradla skrinjico.

Maruška.

Gotovo! Ti si jo!
Če ne — bi vjeli drugo.

Lucinka.

Gotovo, da je nisem!
Rešita me! Še predno
seljanke priuejo.

Maruška.

Potem bi vjeli naji —
odvedli kot tatici.

Siluška.

Le trpi sama ti
namesto, da bi dve
trpeli . . .

Maruška. Ali tukaj
na mahu bova mehke
medve si odpočili.

A zoprna bližina
bi nama bila tvoja:
priveževa te raje
na drugo deblo kje (jo od-
vežeta).

Lucinka.

Usmilita se me,
in izpustita me!

Siluška.

Ne moreva!

Maruška. Ne smeva.

Le kdor je ptico vjel,
jo izpustiti sme.

Lucinka.

Moj oče, borni oče,
da ti bi vse to videl,
v solzâh bi oslepel.
(Jo odvedeta).

3. prizor.

Vera in Štefanija (obe s košarico).

Vera.

A kdo so tiste tam?

Štefanija.

Tri tujke.

Vera. Kam gredo?

Štefanija.

Ej, kamorkoli že;
nabiraj, Vera, mah —
košari sta še prazni.

*Vera (zagleda pod drevesom
gosto mahovje).*

Aj, Štefanija, glej,
prelepega mahu,
tako je bo zvrhana
košarica, takoj.

Štefanija.

To bodo jasli zale,
še zalše nego lani
od grajske Milice.

Vera.

Kako je danes tožna!

Štefanija.

Kak ne bi žalovala
po zlati skrinjici!?

Vera.

A ta-le mah je menda
že naruvan napol?

Štefanija.

Pa dvigni vso blazino
zeleno mahovo!

Vera (dvigne).

O, čudo! Kak zaklad!

Štefanija.

Prečudna najdba res!

Vera (vzdigne skrinjico).

Kaj ni to skrinjica
od grajske Milice?

Štefanija.

In drug noben je ni
poskril kot one tri,
ki so zbežale tam.

Vera.

Nemudno Milici
Nesiva drago reč.

Štefanija.

Ne! Jaz počakam jih!
Gotovo zopet se
tatice vrnejo. (Vera gre.)

4. prizor.

Štefanija (sama).

Štefanija.

Stopinje čujem že.
Blazino mahovo
pokrijem spet nazaj.
In za košati grm
umaknem se molče —
in slišala bom vse (se skrije).

5. prizor.

Maruška in Siluška.

Maruška.

Siluška, srečni sva:
za delo najino
se tretja pokori...
Li še trepečeš kaj?

Siluška.

Ne več, Maruška!

Maruška.

Dobro!

Le dvigniva brezskrbno
pokrovec mahoviti!

Siluška (odgrne mahovje).

O nič, Maruška, nič!

Ukradeno je vnovič.

Maruška.

Za prvim — drugi tat;
za nama — tretji tat!

Siluška.

No, prav! Spet lažje diham.

Maruška.

A meni je tesneje
pri srcu nego preje.

6. prizor.

*Prejšnji in Ružica z Anico ter
Jelica.*

Ružica.

No, kje je deklica?

Anica.

Privezana ni več.

Jelica.

Samo tamburica
visi na veji še.

Ružica (Maruški in Siluški).

Nemara sta jo vedve
odvezali? Povejta!

Maruška.

Tatico misliš — je-li?

Jelica.

Nemara sta družici
tatinske deklice?

Maruška.

Družici v siromaštvu —
drugače ne.

Ružica.

A kje je?

Maruška.

Odvezali sva jo,
privezali drugam,
da naju ni motila
na mehkem mahu tam.

Ružica.

Kaj to pomeni?

Anica.

Čudno!

7. prizor.

Prejšnje in Štefanija.

Štefanija (pride izza ozadja).

Dovolj je teh ugank!

Ružica.

Odkod prihajaš ti?

Štefanija.

Ne vprašaj me: odkod?

Le vprašaj raje: kam
odšla je deklica?

Ružica (tujkama).

No! Kam sta jo povedli?

Maruška.

Za nama pojdite.
Tajila bo vam vse,
verjeti pa nikar. (Gredo.)

Štefanija.

Le pripeljite jo;
in jaz jo naučim:
katero pesem bo
ubirala poslej
na tej tamburici.

Maruška (se zasmeja).

He! Dekle, prav imaš!

8. prizor.

Štefanija.

Štefanija.

Ne smej se, tujka, še!
Ni dan še tvoj zašel.

(Zapoje):

Solnce z višave
sije v nižave,
gleda na vse stvari,
kaj se godi.

Misli in skrivaj,
kradi in uživaj;
enkrat resnice svit
vsem bo razkrit.

9. prizor.

Prejšnja in Milica.

Milica.

Le pevaj, Štefanija:
Tatico smo prijeli!

Štefanija.

In vendarle je nismo.

Milica.

Je-li ušla? Povej!

Štefanija.

Da pač bi jim ušla,

Milica.

Tako?! Brez kazni misliš?

Štefanija.

Dolg plačaj, kdor je kriv.

Milica.

Ni kriva deklica? ...

Štefanija

Ni kriva, ni!

(Zastor pada.)

III. dejanje.

Gozd kakor preje. Na srednjem drevesu
visi tamburica,

1. prizor.

Maruška in Siluška.

Maruška.

Na grad so deklice
odvedle deklico;
a nama so — juhe! —
izrekle hvalo še:
Bog vama vrni vse!

Siluška.

O tega naj nikar
ne vrača nama Bog!
Navdala me je groza:
Razkrilo se bo skoraj,
da ni deklétce krivo;
obrazek prenedolžen,
oči so prepohlevne,
kot nima jih tatica.

Maruška.

A kadar se izve,
kje bova tákrat že.

Siluška.

Pred ječo.

Maruška.

Pusti strah!

Potujva spet naprej;

a to tamburico
vzemiva za spomin
rešitve najine.

(Sname tamburico z veje.)

Siluška.

Ne jemlji!

Maruška (ogleda tamburico).

Čedna reč.

Nemara pride prav?

(Dene jo na rame.)

Siluška

Nemara v novo stisko?

Maruška (pevajoč odhaja, Silu-
ška pa molči).

Deklica bo pesmi pela,
tambúrica tamburala;
o, lé zapój, o, le zapoj —
lep večer bo spet nocoj.

(Napev: Barčica po morju...)

2. prizor.

*Štefanija in druge deklice iz
vasi, Vera.*

Štefanija.

Odšli sta ravnokar.

Deklice.

Za njima! Le za njima

Štefanija.

Ne, sile treba ni;
zbežali bi pred nami.

Deklice

Pa saj ji vjamemo.

Štefanija.

Zajamemo ji tiho
kot ptico v gajbico.

Deklice.

Kako? Povej! Kako?

Štefanija.

Nazaj ji zvabim jaz;
ve rájajte tačas,
da ne bi onídve
kaj zlega slutili.
In ko se vrnem z njima,
storite, kar porečem.
(Odide).

3. prizor.

Deklice (se sprimejo v kolo in
pevajoč zaplešejo).

Dajmo si, dajmo si
róko na róko,
pevajmo, pevajmo —
dan je visoko.
Čistost kot lilija
sredi med nami,
dajte držimo jo
tésno z rokami.
Delajmo, delajmo
bela kolesa,
da jo popeljemo
v sveta nebesa!

4. prizor.

Prejšnje ter Štefanija z Maruško in Siluško.

Štefanija.

Dovolj je rajanja!
grajmo „Trden most“;
in tudi tujki dve
igrali bosta z nami.

Maruška.

Ne! Morava naprej.

Štefanija.

A morata čez most.

Maruška.

Pa kakšen bo ta most?

Štefanija.

Glej! Jaz in Vera ta
storiva ga z rokami;
Tako! (Prime Vero za roko).
Ve druge greste
počasi skozi most;
Vedve pa zadnji! vesta?

Siluška (boječe).

Maruška, ali greva?

Maruška.

Le pojdiva, Siluška.

Štefanija (poda Veri roke in jih skleneta).

Hoj! Vojska križarska,
otročka vojska ti,
sedaj se sprimate —
poglejte, most stoji!

(Deklice se sprimejo in stopajo v vrsti druga za drugo pod most, ki sta ga napravili Štefanija in Vera z rokami.)

Prva izmed deklíc (pred mostom).

Je li kaj trden most?

Vera.

Prav kakor kamen - kost.

Prva deklica.

Sme vojska naša skozi
Naprej po senčni lozi?

Štefanija.

Če zadnji dve, se vpraša,
mostnina bosta naša?

Prva deklica.

Le! Če ji vjameta,
ji lahko vzameta.

(Štefanija in Vera dvigneta roke, da morejo deklíce skozi, a zadnji dve vjameta.)

Vera.

Sedaj je most zaprt;
pod mostom čaka smrt.

Štefanija.

Kaj sta storili, dejte,
odkrito nam povejte!?

Vera in vse druge.

Ukradli prebogato
nam skrinjico sta zlato.

Maruška.

O ne! O, ne! O, ne!

Štefanija.

Ne taji! Vemo vse!

Siluška.

Vaš most je neprijazen!

Štefanija.

Za sodbo in za kazen.

Vera.

Kdo naj tatitici sodi?
Povejte!

Vse deklice. Milica!

Štefanija.

Poglejte, tamkaj gre!

5. prizor.

Prejšnje in Milica.

Milica.

Prav, ptici - roparici,
da šli sta v kletko našo!

Štefanija (Milici).

Sedaj ji sodi sama!

Milica (Maruški).

Zabrenkaj kakšno pesem.

Siluška.

Ne znava brenkatí.

Maruška (Siluški).

No, molči — ti ne znaš.

Milica.

Odkod tamburica?

Maruška.

Kaj?

Milica.

Jadrno povej!

Maruška.

Na veji sva jo našli.

Milica.

Ukradli! Priča nova,
da sta tatitici res.

(Vzame ji tamburico z rame in jo obesi
na vejo.)

Siluška.

O, sva! Gorjé, da sva!

6. prizor.

Prejšnje in Ružica z Lucinko.

(Ružica v roki skrinjico z zlatimi robovi;
Lucinko so v gradu preoblekli v belo
krilo, ker so jo spoznali za nedolžno.)

Milica (Lucinki).

Le pridi, jagnje belo,
nedolžna golobica!

Milica (Maruški kazajoč na Lu-
cinko).

Poznaš?

Maruška. Ne vem!

Milica (Siluški).

In

Siluška.

Pač v lice — v krilo ne!

Milica (vzame Ružici skrinjico iz
rok).

To skrinjico poznaš?

Maruška.

Ne več!

Milica (Siluški).

In ti?

Siluška.

O še!

Da né bi je nikdar!

Milica.

Na grad ji odvedite:

Naš oče ji kaznuje.

A za Siluško, veste,

prosite milosti! (Ji odpeljejo.)

Siluška.

Maruška, ah, zakaj
hodila sem s teboj?

7. prizor.

Milica, Ružica, Lucinka.

Milica (Lucinki).

Kako naj vendar tebi
krivico poravnam?

Lucinka.

Vse dobro! Mati tvoja
glej! kaj so darovali.

(Pokaže novo obleko in košarico, v ka-
teri so jestvine za očeta.)

Ružica.

Oj, naša bodi, naša!

Lucinka.

Jaz moram spet k očetu
k ubogemu.

Milica (jo odiči s spominki iz
skrinjice).

In vendar!

Veržico na prsih,
svetinjico za vratom,
uhana dva pod lasci,
zapestnici na roki —
tako se vrni k njemu!

Lucinka.

In če me ne spozna?

Ružica.

Pa k nam se vrneš spet!

8. prizor.

Prejšnji in Štefanija s Siluško.

Štefanija.

Lucinka, čuj, Siluško!

Siluška (Lucinki s sklenjenimi
rokami).

Odpusti, deklica,
krivico najino.

Lucinka.

Odpústi vama Bog!
Odpúščam tebi, sestri...

Siluška.

Ni sestra moja, ni!
Brez starišev obe
po svetu prosiva;
a danes je Maruška,
zavedla mene, ah! (zajoče).

Lucinka.

Ne joči! Tvoj je keš
izbrisal madež ves.
Sedaj pa grem k očetu.

Milica in druge.

Lucinka, z Bogom hodi!

Lucinka.

Nebo vas čuvaj! Z Bogom!
(Si sežejo v roke, Siluško poljubi, od-
hajajo.)

Lucinka (sname tamburico in pe-
vajoč odhaja).

Sem deklica s tamburico
imela grénko ulico;
pa ljubi oče, večni Bog,
ne zabi svojih nas otrok.

(Konec).

*Sem deklica s tamburico
imela grénko ulico
pa ljubi oče, večni Bog
ne zabi svojih nas otrok*

Sedaj je drugače.

Drevje poka,
led se dela,
mesec pada
na ravan.

Pa mude se
nad vasico
v gorkem kotu
sred gozdov.

Tam, kjer draga,
zlata mati
kuri v hudi
zimi peč.

Moje misli
kot meglice
plavajo čez
belo plan.

Tam se lahno,
pozvedavo,
plazijo pod
vodni krov.

Tam se greje
pač najbolje.
— Tistih časov
zdaj ni več!

Mokriški.

Betlehemski pastirci.

Pastirci betlehemski
so k Jezusu prišli;
osupli so na Dete
upirali oči.

Zibel so Njemu jasli,
in hlevcec mu je dom;
ob njem bdi božja Mati
z rednikom Jožefom.

Pred Dete na kolena
pokleknejo plašno.
Pred včlovečenim Bogom
zamolijo srčno.

V višavi zvezda sveti,
in angelci pojo
Zveličarju, ki združil
je zemljo in nebo.

Saturnin.

Basni.

Spisal Janko Polák.

IV.

Volk je srečal lisico, ki je nesla kokoš.

„Teta, odkodi?“

„Iz vasi, striček!“

„Kaj ste delali tam?“

„Pri kmetici sem predla in si zaslužila kokoš!“

„Imajo še kaj dela?“

„O, da!... Kmet rabi ravno hlapca, ki bi mu razsekal drva. Striček, vi ste močni in lahko si zaslužite do večera pujska. Le urno v vas!“

„In razstala sta se.“

Volk jo je mahnil proti vasi, lisica pa proti domu.

Ni minulo dosti časa, že je začula lisica pred svojim domom milo ječanje.

„Hu!... Hu!... Hu!“

„Striček, ste li vi?“

„Hu!... Teta, da!... Hu!“

„Kaj vam pa je, striček?“

„Hu!... Kmet mi je razklal glavo!... Hu!“

„Kako to?“

„Hu!... Ko sem prišel do njega in sem se mu ponudil, da mu razsekam drva, prinesel je sekiro in mi dejal, da mi bode pokazal, kako moram sekati. Hu!... Toda mesto po polenu je zamahnil po moji glavi. Hu!... Jutrišnjega dne ne dočakam. Hu!... Vse se mi vrti po glavi. Hu!... Teta, kaj naj storim?“

„Striček, izpokorite se in potem umrite. Pogreb in sedmino oskrbim jaz. Pa smilite se mi vendarle, da ste jo izkupili za tuj greh.“

Volk jo je umel in je bridko zatulil.

Lisico pa je rešil samo ozki uhod v njen dom in pa pogin volkov.

Pogreba in sedmine pa lisica res ni pozabila.

Miklavž prihaja . . .

Pri Balkovih so pospravili po hiši. Vse so odstranili, kar se jim je zdelo, da bi delalo napotje Miklavževemu večeru. Pred hišo je dekla čedno pometla. Otroci so se veselili na vso moč. To je bilo govorjenja med njimi tisto popoldne!

V šoli so bili vsi raztreseni. Na učiteljeve besede niso skoro nič pazili. Njih misli so bile pri Miklavžu in — pri parkljih. Tako zaspano je bilo videti po šoli, a vendar se je natihem v svoji dušici vsak veselil Miklavževih daril . . .

„Pri Balkovih bo danes Miklavžev večer za otroke cele vasi! K Balkovim bo prišel Miklavž s svojim spremstvom!“ Tako so se razgovarjali dečki in deklice medseboj ter ugibali, katerega bo vzel parkelj, in kateri bo obdarovan. Nestrpno so čakali večera. Zdelo se jim je, da v njihovem kratkem življenju ni bilo še nobenega popoldneva tako dolgega, kot ravno današnji, ko čakajo na Miklavža.

Večer se je približal. Cerkovnik je odzvonil „Ave-Marijo“. Po vasi je legel mir. Vse je bilo tiho in skrivnostno. Kmalu pa se začuje krik in vpitje otrok, prihajajočih k Balkovim, da vidijo Miklavža. Pri Balkovih je bilo že vse pripravljeno. Otroci so sedli okrog velike mize. Vsak je dobil svoj prostor. Začelo se je njih veselje, rekel bi, pravo otroško življenje. Zapela je piščal svojo milodonečo pesem, in verige parkljev so zarožljale. Mali so se stresli okrog mize in stiskali skupaj, boječi se strašnih pošasti.

Pred hišo so skakali in divjali parklji. Rožljanje verig se je čulo po celi vasi. A Miklavža z angeli še vedno ni bilo — — Ah, kako je bilo otrokom težko čakati nanj! Pa kaj so hoteli?

Kač se vrata odpro. Po sobi nastane tišina. Med vratmi se prikaže Miklavž, na vsaki strani njega pa lep angel. Angel, ki je stal na Miklavževi desnici, je nosil oprtan koš. Angel na levici pa zvonček in košarico. Za mizo so se tresli otroci ter preplašeno gledali Miklavža in angela. Miklavž je držal v eni roki palico,

v drugi pa zlate bukve, v katerih je imel zapisane vse pridne in lene učence. Tako vsaj je trdil Mačkov Andrejče.

„Bog vas pozdravi, moji mali,“ reče Miklavž. Potem odpre knjigo ter pokliče: „Joško Govedar, povej, koliko je bogov!“ In Joško vstane in ponosno zavpije: „Deset“. Njegov glas je odmeval po sobi. Vsi navzoči se zasmejejo neumnemu odgovoru Joškovega. Miklavž pa vzame angelu na levici zvonec in pozvoni. Nerodno se privali parkelj v hišo. Zakadi se pod mizo po Joška. Nekateri otroci se ojunajo in naložé porednemu parklju z nogami nekaj krepkih brč; a drugi plaho vstanejo in stopijo na mizo. To je bil čaren prizor! Parkelj pa pograbi Jožeta Govedarja, in ga tira vun na dvorišče, kjer ga namaže s sajami in ga potem izpusti. Medtem pa Miklavž izprašuje druge otroke in jim deli bogate darove.

Parkelj pa se še enkrat vrne v sobo in pograbi raz peč domačega pastirja. Vrže ga čez hrbet in hajdi ž njim v sneg! Kot mokra miš se stresa ubogi pastir, ko se s trudom izkobaca iz mokrote. Drugi dan so se mu pa posmehovali tovariši.

Prav so imeli! Saj tudi ni znal, kakor bi bilo v čast fantinu, ki je hodil šest let — in še čez — v šolo.

Vukovoj.

Sveti Miklavž.

Sveti Miklavž po zemlji hodi,
roj krilatcev s sabo vodi,
v mesto trg in vas
hodi slušat dece glas.

S palico in zlato mitro
pot ubira svojo hitro;
lepih z njim daril
nosi angel srebrokril.

Ej, peklenšček pa rožljaje
se za njim po snegu maje,
v košu pa — oj stok! —
roj porednih je otrok.

Ljudmila Modičeva.

Kratkočasnice.

1. P o z i m i. „Če me v osmih dneh ne plačate, vas moram tožiti.“ — Dolžnik: „Kaj, že v osmih dneh? Pomislite vendar, kako so zdaj dnevi kratki!“

2. B e r a š k a s m o l a. Berač pozvoni pri vratih in dolgo čaka, potlej ga pa še zapode. „Oh,“ pravi, „kako mora človek dolgo čakati, da nič ne dobi.“

3. V z d i h l j e j č r e v l j a r s k e g a u č e n c a: „Oh, zakaj človeku lasje ne zrasto šele potlej, ko se je izučil!“

Odgonetka zastavice št. 11.:

Pri telečji glavi je tele najboljše.

Prav so uganili: Meglič Sabina, učenka na^m Vranskem, Štelcar Josip, sluga kn.-škoř. pisarne v Mariboru, in Vračko Edvard, učenec 4. razreda na c. kr. vadmici v Ljubljani.

Vabilo na naročbo.

Z današnjo številko konča „Angelček“ že petnajsti tečaj. Mnogo lepega, poučnega in kratkočasnega je že priobčil ljubi mladini. A kakor doslej, enako želi še dalje učiti in razvedrovati mladi svet. Zato se priporoča vsem dosedanjim odjemalcem, da naj mu ostanejo sami zvesto naklonjeni, pa naj mu izkušajo pridobiti še novih prijateljev.

„Angelček“ izhaja kot brezplačna priloga „Vrtcu“, a se lahko naroča tudi posebej za 1 K 20 v na leto. (Kdor naroči 10 iztisov skupno, dobi 1 izvod povrhu. Prodajajo se tudi še poprejšnji tečaji, in sicer II.—XIII. vezan po 80 vin., XIV. in XV. pa po 1 K. Naročnina se pošilja z naslovom: **Anton Kržič**, c. in kr. profesor, ali pa **upravnništvo „Vrtca“** v Ljubljani, Sv. Petra cesta 78.)